

ПРОЛОГ

Матріарх Дому Кори¹ спізнювалася на вечерю. Зазвичай вона не дбала про пунктуальність. Пунктуальність, від якої недоречно відгонить жаданням, — це для селян. А вона не селянка й не жадає висиджувати трапезу з мішанцем, що став спадкоємцем Дому Нікс².

— Чому моя карета так затримується?! — крикнула вона в коридор.

Приїхавши запізно, матріарх спровокує чутки. А вони значно докучливіші й непристойніші за пунктуальність.

Вона змахнула зі своєї нової сукні невидиму порошинку. Її шовкову сукню змоделивали кутюр'є з ательє «Раудніц і Сьє» на Вандомській площі в Першому окрузі. У блакитному шовковому потоці її спідниці гойдалися лілії з тафти. На невисокому турнюрі й довгому тюлевому шлейфі сукні розкривались у вогні свічок мініатюрні поля жовтцю і плюща. Формування виконано бездоганно. А так і мало бути, зважаючи на солідну ціну вбрання.

Кучер просунув голову у двері:

— Уклінно прошу пробачення, мадам. Ми вже майже готові.

Матріарх змахнула рукою, наказуючи йому йти. Зблиснув її Вавилонський Перстень — переплетіння темних шипів із прожилками блакитного світла. Він був припаяний до вказівного пальця того дня, коли вона стала матріархом

Дому Кори, успішно подолавши інших членів родини та чвари за владу всередині Дому. Вона знала: її нащадки і члени Дому відлічують дні до її смерті, коли вона передасть Перстень, але матріарх не була готова. Доти ж таємниці Персня знатимуть лише вона та патріарх Дому Нікс.

Коли вона торкнулася шпалер, на їхніх позолочених візерунках ненадовго спалахнув знак: переплетіння шипів. Матріарх усміхнулася. Як і всі сформовані предмети в її оселі, шпалери мали мітку Дому.

Вона ніколи не забуде, як уперше залишила мітку свого Дому на артефакті. Завдяки силі Персня вона почувалася богинею, загнаною в людську подобу. Щоправда, так бувало не завжди. Вчора матріарх зняла мітку Кори з одного предмета. Не хотіла, але зробила це заради орденського аукціону, що відбувся минулого тижня, а від деяких традицій не можна відмовлятися...

Зокрема від вечер із головами Домів.

Матріарх попрямувала до відчинених дверей і зупинилася на гранітному порозі. На холодному нічному повітрі шовковисті квіти на її сукні згорнули пелюстки.

— Хіба коні досі не готові? — гукнула вона в ніч.

Її кучер не відповів. Матріарх щільніше загорнулася у шаль і ступила ще крок надвір. Помітила карету, коней, що чекали... проте не побачила кучера.

— Невже *всіх*, хто на мене працює, вразила чума некомпетентності? — пробурчала матріарх, ідучи до коней.

Навіть її кур'єр (який мав просто з'явитися на орденському аукціоні, передати предмет і піти) не виправдав надій. Без сумніву, він додав до своїх списків неодмінних справ «розкішно напитися в "Едемі", отій роззяцькованій помийній ямі, що видає себе за готель».

Опинившись ближче до карети, вона побачила кучера, що розвалився долілиць на гравії. Матріарх відсахнулася.

¹ Кора — одне з імен Персефони, у давньогрецькій міфології — дружини Аїда, володаря підземного царства.

² Нікс — давньогрецька богиня ночі.

Довкола різко перестали тупати копитами коні. Важким клинком крізь повітря опустилася тиша.

Вона хотіла запитати: «Хто там?» — але слова безшумно впали додолу.

Матріарх позадкувала. Її підбори беззвучно ступали по гравію, немов та опинилася під водою. Вона побігла до дверей і розчинила їх. Її омило світло люстри, і матріарх на мить вирішила, що врятувалася. Вона зачепилася підбором за власну сукню й зашпорталася. Їй назустріч полетіла не земля.

Полетів ніж.

Вона так і не побачила клинка, а лише відчула наслідок його дотику — гострий тиск, який вривався в кісточки її пальців, тріск, із яким розтиснулись їхні фаланги, гарячу вологу, що ковзнула по її долоні та зап'ястку й заплямувала дороги рукави-кльош. Хтось зірвав із її пальців Перстень. Матріарх Дому Кори навіть охнути не встигла.

Її очі широко розплющилися. Перед нею під стелею ковзали сформовані світні нетлі зі смарагдовими пластинками замість крилець. Кілька з них посідали на стелю, схожі на зорі, що задрімали.

А тоді краєм ока вона помітила важкий прут у себе над головою.

ЧАСТИНА ПЕРША

Із архівних записів Вавилонського Ордену

«Витоки Імперії»

Пан Емануеле Орсатті, Дім Орка¹,

ІТАЛІЙСЬКА ЧАСТИНА ОРДЕНУ, 1878 р.,

ПРАВЛІННЯ КОРОЛЯ УМБЕРТО І

Мистецтво Формування старе, як сама цивілізація. Згідно з нашими перекладами, стародавні імперії вважали за джерело своєї формувальної сили низку різних міфічних артефактів. У Індії вірили, що їхня сила походить із миски Брахми, божества творення. Перси говорили про міфічну чашу Джамшіда.

Їхні вірування яскраві й вигадливі, проте хибні.

Формування існує завдяки присутності Вавилонських Уламків. Хоча ніхто не може з певністю сказати, скільки саме їх, цей автор гадає, що Бог вважав за потрібне розсіяти після зруйнування Вавилонської вежі (Буття 11:4—9) щонай-

¹ Орк — одне з імен бога підземного світу в римській міфології.

менше п'ять Уламків. Там, де опинялися ці Вавилонські Уламки, зростали цивілізації: єгиптяни й африканці біля річки Ніл; індуси поблизу річки Інд; люди Сходу з річки Янцзи; месопотамці з річок Тигр і Євфрат; мая та ацтеки в Месоамериці; а також інки в Центральних Андах. Звісно, всюди, де існував якийсь Вавилонський Уламок, процвітало мистецтво Формування.

Перша згадка про Вавилонський Уламок на Заході датується 1112 роком. Наші стародавні брати, тамплієри, привезли Вавилонський Уламок зі Святої землі й закопали його на наших теренах. Відтоді мистецтво Формування досягло неперевершених висот майстерності по всьому континенту. Для тих, кому пощастило мати схильність до Формування, воно, як і будь-яке мистецтво, є божественною спадщиною. Бо як ми створені за Його образом і подобою, так само й мистецтво Формування показує красу Його творіння. Формувати означає не просто вдосконалювати створене, а перебудувати його.

Завдання Ордену — охорона цієї здатності.

Тримати в таємниці місце перебування Вавилонського Уламка Заходу — заповіданий нам священний обов'язок.

Насмілюся сказати, що, якби в нас забрали таку силу, цивілізації настав би кінець.

РОЗДІЛ 1

СЕВРЕН

За тиждень до того...

Северен позирнув на годинник: залишилося дві хвилини. Довкола нього члени Вавилонського Ордену в масках вихопили білі віяла, бурмочучи собі під носа і з нетерпінням очікуючи на останні торги аукціону.

Северен відкинув голову назад. На прикрашеній фресками стелі мертві боги впивались у присутніх порожніми поглядами. Він силкувався не дивитися на стіни, але таки глянув. Його зусібч оточували символи двох останніх Домів французької частини: місячні серпи Дому Нікс, шипи Дому Кори.

Інші два символи були обережно прибрані з оздоблення.

— Шановні члени та членкині Ордену, наш весняний аукціон добігає кінця, — оголосив аукціоніст. — Дякую за те, що стали свідками цього надзвичайного обміну. Як ви знаєте, речі, представлені сьогодні, були вивезені з таких віддалених місць, як пустелі Північної Африки та приголомшливі палаци Індокитаю. Ми ще раз висловлюємо подяку й шану двом Домам Франції, що погодилися провести цьогорічний весняний аукціон. Ми вшановуємо тебе, Доме Нікс. Ми вшановуємо тебе, Доме Кори.

Северен здійняв руки, та плескати в долоні не став. У світлі люстри сріблився довгий шрам на його долоні — нагадування про спадщину, в якій йому відмовили.

Севрен, останній із роду Монтанье-Аларі та спадкоємець Дому Вант¹, таки прошепотів його назву: «Я вшановую тебе, ДOME Вант».

Десять років тому Орден оголосив рід Дому Вант згаслим.

Орден збрехав.

Поки аукціоніст удався в багатослівну промову про святі й нелегкі обов'язки Ордену, Севрен торкнувся своєї краденої маски. Вона була хитросплетінням позолочених інеєм металевих шипів і троянд, сформованим так, щоб його лід ніколи не розтанув, а троянди ніколи не зів'яли. Маска належала кур'єрові Дому Кори, який, якщо Севрен правильно відміряв дозу, наразі пускав слину в розкішному номері його готелю «Едем».

Згідно з переданими йому відомостями, предмет, заради якого він сюди приїхав, уже ось-ось мав опинитися на аукціонній пласі. Севрен знав, що станеться далі. Будуть невимушені торги, але всі підозрюють, що Дім Нікс підтасував тур так, щоб здобути цей предмет. І хоча Дім Нікс виграє, той артефакт поїде до Севрена.

Він підніс пальці, і кутик його вуст вигнувся в усмішці. Від люстри з шампанським, яка пливла над ним, відокремився келих і полинув йому в руку. Севрен підніс його до губ, не куштуючи напою, а знов уважно оглядаючи просто з-за вінця план бального залу та виходи з нього. Східний вихід був позначений гігантським лебедем, викладеним із макаронів перлового кольору. Там юний спадкоємець Дому Нікс Гіпнос вихилив келих шампанського й жестом попросив іще один. Севрен не розмовляв із Гіпномом змалку. Дітьми вони в певному розумінні були товаришами

¹ Вант — посередниця між людьми та потойбічним світом в етрусській міфології; також пильнувала душі померлих у потойбіччі й судила померлих за їхні земні справи.

в іграх і суперниками; їх обох виховували майже однаково, обох готували до успадкування батьківських Перснів.

Проте то було в минулому житті.

Севрен змусив себе відірвати очі від Гіпноса й перевів погляд на лазурово-блакитні колони, що охороняли південний вихід. На заході нерухомо стояли четверо представників влади — сфінксів у костюмах і крокодилячих масках.

Саме завдяки їм ніхто не міг обікрасти Орден. Маска сфінкса могла занюхати будь-який слід предмета з міткою Дому, нанесеною Перснем матриарха чи патриарха, та пройти за ним.

Однак Севрен знав, що на аукціон усі предмети надходять чистими, а мітки Домів на них наносять аж після завершення, коли їх забирають власники. Отже, між часом продажу та часом забирання з'являється кілька безцінних секунд, за які предмет можна вкрати. І ніхто, навіть сфінкс, не зможе відстежити, куди він подівся.

Проте вразливий предмет без мітки не позбавлений захисту.

Севрен позирнув у північний кінець залу по діагоналі від себе, в бік камери схову — місця, в якому всі предмети без міток чекали на нових власників. На вході припав до землі велетенський кварцовий лев. Його кришталевий хвіст ліниво метлявся по мармуровій підлозі.

Бомкнув гонг. Севрен глипнув на узвишшя, куди саме вийшов світлошкірий чоловік.

— Свій останній предмет ми виставляємо з особливою приємністю. Цей компас, добутий у Літньому палаці в Китаї 1860 року, був сформований у часи династії Хань. Серед його можливостей — орієнтування по зорях і розрізнення брехні та правди, — сказав аукціоніст. — Розміри — дванадцять на дванадцять сантиметрів, вага — один кілограм двісті грамів.

Над головою аукціоніста замерхтіла голограма компаса. Він мав вигляд прямокутного шматка металу зі сферичною виїмкою посередині. Метал зусібіч був у зморшках від китайських ієрогліфів.

Перелік можливостей компаса приголомшував, але не це заінтригувало Севрена, а схована в ньому мапа скарбів. Краєчком ока Севрен побачив, як Гіпнос нетерпляче заплескав у долоні.

— Стартова ціна — п'ятсот тисяч франків.

Чоловік з італійської частини підняв віяло.

— Мосьє Монсерро — п'ятсот тисяч. Чи...

Гіпнос підняв руку.

— Шістсот тисяч, — промовив аукціоніст. — Шістсот тисяч — раз, шістсот тисяч — два...

Члени Ордену почали перемовлятися між собою. Намагатися щось удіяти в підтасованому турі було безглуздо.

— Продано! — з удаваною веселістю заявив аукціоніст. — Продано Домові Нікс за шістсот тисяч. Патріарху Гіпносе, прошу після аукціону відрядити кур'єра вашого Дому та спеціально призначеного слугу до камери схову для стандартної восьмивхвилинної оцінки. Предмет чекатиме у спеціальній ємності, де ви зможете позначити його своїм Перснем.

Севрен зачекав якусь хвилю, а тоді подався геть. Шпарко пройшовши по краях атріуму, дістався кварцового лева. За левом простягався затемнений коридор із рядами мармурових стовпів попід стінами. Очі кварцового лева байдужо ковзнули на Севрена, і він притлумив у собі бажання торкнутися краденої маски. Під личиною кур'єра Дому Кори він мав право ввійти до камери схову й торкнутись одного предмета рівно за вісім хвилин. Він сподівався, що краденої маски вистачить, щоб прослизнути повз лева, та якщо лев попросить його показати

каталогову монету для підтвердження — сформовану монету, на якій зберігалось місце перебування всіх предметів у власності Дому Кори, — йому не жити. Він не зумів відшукати ту кляту монету в кур'єра.

Севрен уклонився кварцовому левові, а тоді завмер. Звір не зробив нічого. Минала секунда за секундою, а левів погляд, не кліпаючи, обпалював Севренові обличчя. Дихання почало застрягати в легенях. Йому було огидно те, як сильно він хоче цей артефакт. Усередині Севрена було стільки «хочу», що він не знав достоту, чи є в його тілі місце для крові.

Севрен не зводив очей із підлоги, доки не почув цей звук — шкрябання каменів, які змінюють положення. Він видихнув. Коли з'явилися двері до камери схову, його скроні запульсували. Без дозволу лева сформовані двері залишалися б невидимими.

З ніш уздовж стін камери схову визирали мармурові статуї богів і міфічних істот. Севрен пішов просто до мармурової фігури вишкіреного бикоголового мінотавра. Підніс свій складаний ніжик до роздутих ніздрів статуї. Сформований клинок затуманило тепле дихання. Севрен одним плавним рухом провів вістря клинка згори вниз по морді й тілу статуї. Вона розкололася; її мармур зашипів і запарував, а тим часом із нього вийшов Севренів історик і впав на Севрена.

Енріке хапнув ротом повітря і стрепенувся.

— Ти сховав мене в *мінотаврі*? Чому Трістан не зробив вимір-схованку в гарному грецькому богові?

— У нього схильність до рідкої речовини. З камінням йому важко, — відповів Севрен, ховаючи ножа в кишеню. — Тож довелось обирати між мінотавром та етрусською вазою, оздобленою бичачими яйцями.

Енріке здригнувся.